

بحران چهل سالگی

■ محمدسالار سلطانی گودفرامرز
مدیر دبیرستان پسرانه دوره اول

محمدسالار سلطانی دانش‌آموز سابق راهنمایی و دبیرستان حضرت جوادالائمه

(ع)، دانش‌آموخته دانشگاه‌های تهران و شهید باهنر کرمان در مقاطع کارشناسی (علوم اجتماعی) و کارشناسی ارشد (مدیریت بحران) است. وی از سال ۱۳۹۱ به صورت حق‌التدریسی در مدرسه متوسطه دوم مشغول به کار و در سال ۱۳۹۳ به عنوان نیروی تمام‌وقت در دبیرستان استخدام شد و از سال ۱۳۹۴ تا سال ۱۴۰۱، به عنوان معاون پایه در متوسطه دوره اول پسرانه و با شروع سال تحصیلی ۱۴۰۲ در کسوت مدیر این مدرسه همکاری خود را با این مجموعه ادامه داده است.

می‌کنم از شاهکار بی نظیر رضا میرکریمی، فیلم سینمایی خیلی دور خیلی نزدیک که بی‌ارتباط به این موضوع نیست.)
اگر برگشتید و نگاه کردید و آنچه را در این سال‌ها به دست آورده‌اید، در معرض آزمون گذاشتید و نتیجه تلاش‌هایتان در سمت سنگین ترازو ایستاد، خوشا به حال‌تان که سعادتمند عالمید! چهل سالگی‌تان را جشن بگیرید؛ چرا که برای شما چهل سالگی خیلی زود است و هنوز فرصت‌های بسیاری پیش رویتان هست که با توجه به مسیر درستی که در آن قرار گرفته‌اید، به زودی به اهداف رویایی‌تان دست خواهید یافت.
اما آه و صد آه اگر جز این باشد! اگر برگشتید و دیدید که به ثمنی بخت، عمر و جوانی و روح و روان خویش از کف داده‌اید، آن وقت دیگر چهل سالگی‌تان جشن گرفتن که ندارد هیچ، موقع مویه و سوگواری است. آن وقت چهل سالگی خیلی دیر است برای اینکه بخواهید برگردید و هر آن جایی را که اشتباه کرده‌اید اصلاح کنید. دیگر توان و انگیزه و فرصت کافی برای جبران برخی از اشتباهات وجود ندارد.

فردی را در نظر بیاورید که مثلاً بعد از گرفتن مدرک مهندسی و پیدا کردن شغل و چندین سال بودن در این شغل تازه متوجه بشود که علاقه‌اش موسیقی و آواز بوده یا اینکه دوست داشته است قهرمان ورزشی بشود. الان پس از چهل سالگی نه حنجره و صدایش اجازه می‌دهد به سمت آواز برود و نه عضلات و ماهیچه‌هایش اجازه می‌دهند که وارد عرصه قهرمانی شود. نتیجه چیزی نیست جز

انسان در زندگی خویش همواره در حال دویدن است؛ در کودکی دویدن برای رسیدن به مقاصد و مدارج بالاتر، در جوانی دویدن برای رسیدن به مشاغل و درآمد بالاتر و... نخستین جایی که آدمی دست از دویدن بر می‌دارد، باز می‌ایستد، نفسی تازه می‌کند، بر می‌گردد و به پشت سر خویش و مسیری که پیموده است نگاهی می‌اندازد، در آستانه چهل سالگی است. جایی که تقریباً آدمی هر آنچه قرار بوده است بشود، شده است و اکنون فقط می‌تواند با خودش و خدای خودش خلوت کند و چرتکه‌ای بیندازد از ماحصل عمر رفته خویش.

آنچه برخی از آن تحت عنوان «بحران چهل سالگی» یا «بحران میان‌سالی» یاد می‌کنند، از همین نگاه به گذشته ریشه می‌گیرد. در این میان برخی در برآورد زندگی خود با این قول روبه‌رو می‌شوند: «چگونه به تاول پاهایم حالی کنم که تمام این سنگلاخی که تا به اینجا پیموده و پشت سر گذاشته، از همان ابتدا اشتباه بوده است.» این مصیبتی بزرگ است که اکثر آدم‌های امروزی گرفتارش می‌شوند. چهل سالگی هم زمان خیلی زودی است و هم زمان خیلی دیر!! (یاد

حسرت و اندوه و افسردگی. مجتمع حضرت جوادالائمه (ع) پیش از رسیدن به چهل سالگی تصمیم گرفته است برگردد و به عملکرد سی ساله‌اش نگاهی بیندازد و تلاش کند که برای آینده پیش روی خود مسیر بهینه‌ای را انتخاب کند. بسیار جای خوشحالی و مسرت دارد که این مجموعه جزو نخستین مجتمع‌های آموزشی در سطح استان است که چنین اقدامی انجام می‌دهد.

مسیری که تا کنون در امر آموزش و پرورش کشور و به تبع آن شهر و مدرسه ما پیموده، مسیری واضح و مشخص است. ما یزدی‌ها سالیان متمادی است که سر به فلک ساییده‌ایم و از غرور به خود بالیده‌ایم که ما رتبه‌های اول قبولی آزمون‌های سراسری را سال‌ها در اختیار داشته‌ایم و اجازه خودنمایی به شهر و استان دیگری در این زمینه نداده‌ایم.

مدیران مدرسه‌ها و مدیران کل ادارات و معلمان و همه کسانی که درگیر کار آموزش و پرورش بوده‌اند، هر کدام به نوعی تلاش‌ها کرده‌اند تا این میراث به‌سادگی از کف نرود و مبدا مثلاً در دوره مدیریتشان این عنوان شامخ به شهر و دیار دیگری برسد.

هنوز هم مدرسه‌های بسیاری هستند، نه لزوماً متوسطه دوره دوم، بلکه حتی مقاطع پایین‌تر که برای قبولی بیشتر و بهتر دانش‌آموزان، در آزمون سراسری، کلاس‌های درسشان را شبیه زندان و قرنطینه کرده‌اند. اینکه حالا مدرسه و اجتماعی به این جمع‌بندی برسد که از اساس مسیری که باید برود مسیر دیگری است، اینکه قدم در راه زندگی بگذارد و از مسیر به بندگی‌کشانیدن فرزندانمان دست بردارد، اینکه زندگی محور و استعداد پرور باشد، همه و همه جای شکرگزاری دارد.

تلاش مجتمع برای تدوین سند راهبردی و همچنین تغییر دیدگاه همه ارکان مجتمع قابل ستایش است. امیدواریم که با همکاری همگانی بتوانیم روز به روز قدم در راه درست‌تر بگذاریم. □